

HEMELSE RIVALEN

*Voor Isabel Ibañez,
die tijdens het schrijven met me meelas,
die me overhaalde om ook Romans perspectief toe te voegen
en die af en toe bereid is iets door de vingers te zien.*

PS Dan heb ik het over hoofdstuk 34

Inhoud

Proloog	11
---------	----

DEEL EEN: *Post door de kleerkast*

1	Gezworen vijanden	19
2	Woorden voor Forest	33
3	Verdwenen mythen	43
4	Onthullingen uit de prullenbak	53
5	Medelijden	60
6	Aan tafel met mensen die je dierbaar zijn (of niet)	66
7	Hemelwachers tegen Onderlingen	78
8	Een broodje met een oude ziel	85
9	Eén stuk van het pantser	95
10	Bureau 9	100
11	De onmetelijke kloof	104
12	Een schaduw die je altijd met je meedraagt	109
13	Een oneerlijk voordeel	116
14	Afscheid, van geesten en herinneringen	127

DEEL TWEE: *Nieuws van ver*

15	De derde Alouette	135
16	Attie	149
17	Drie verschillende sirenes	153
18	Een enorme gok	163
19	Woorden van heimwee	167
20	Muziek in de diepste diepten	173
21	Dolende ridder of struikrover	185

22	De kleuren van de regenboog	195
23	Champagne & bloed	202
24	Verboden instrumenten	216
25	Botsing	222
26	Loef en Schaduw	230
27	Zeven minuten te laat	238
28	Een hemelse rivaal	247

DEEL DRIE: *Woorden voor nog zoveel meer*

29	Het Plataan-peloton	259
30	Notities vanuit de loopgraven	274
31	Westenwind	281
32	Rook en branderige ogen	286
33	De sneeuw in Kitts tas	298
34	C.	309
35	De heuvel die Iris bijna het nakijken had gegeven	319
36	In de tuin	333
37	Gelukkig zijn is geen zonde	342
38	Aan de vooravond van de Dag van Enva	358
39	Geloften in het donker	370
40	Ontwaken in een andere wereld	384
41	Met jouw hand in de mijne	394
42	Alles wat ik nooit heb gezegd	407
	Epiloog: Dacre	425
	Een woord van dank	429

Vertel me van hoop en liefde, van harten die standhielden.

EMILY DICKINSON

Proloog

Een kille mist was als een lijkwade neergedaald over het station; het voelde gepast, dacht Iris Winnow. Het had geen ander weer kunnen zijn. In de schemering was de trein nauwelijks te zien, maar ze proefde hem in de smaak van metaal op haar tong, van rook en brandende kolen, vermengd met een vleugje ozon. Het houten perron was glibberig met glinsterende plassen regenwater en rottend blad, dat door de wind tot vochtige bergjes was geblazen.

Forest liep naast haar. Toen hij bleef staan, deed zij dat ook, alsof ze zijn bewegingen nabootste. Met hun wijd uit elkaar staande lichtbruine ogen, hun golvende kastanjebruine haar en hun neus vol sproeten werden ze regelmatig voor een tweeling aangezien. Maar Forest was lang en Iris klein. Bovendien was hij vijf jaar ouder dan zij. Voor het eerst wenste ze dat het andersom was.

‘Ik blijf niet lang weg. Hooguit een paar maanden, verwacht ik.’ In het afnemende licht nam haar broer haar aandachtig op. De avond viel, de nacht verdrong de dag, aan de hemel verschenen de eerste sterren en de lantaarns kwamen knipperend tot leven. Iris was zich scherp bewust van het moment, van de overgang tussen licht en donker, van de bezorgde blik van haar broer en de gouden gloed die de laaghangende wolken omhulde, maar ze keek rusteloos om zich heen, wanhopig op zoek naar afleiding, naar iets wat haar de kans gaf haar tranen voor hem te verbergen.

Rechts naast haar stond een soldaat, een jonge vrouw in een perfect gesteven uniform. Een krankzinnig idee kwam bij haar op,

een idee dat blijkbaar van haar gezicht was af te lezen, want Forest schraapte waarschuwend zijn keel.

‘Ik ga met je mee!’ Haar ogen zochten de zijne. ‘Het kan nog! Ik kan me aanmelden en...’

‘Geen sprake van.’ Zijn stem klonk scherp, streng. ‘Je hebt me iets beloofd. Of ben je dat alweer vergeten?’

Ze had hem die ochtend twee beloften gedaan, dus hoe zou ze die nu al vergeten kunnen zijn? ‘Nee, natuurlijk niet!’ zei ze fronsend.

‘Dus? Wat hebben we afgesproken?’

Ze sloeg haar armen over elkaar, als bescherming tegen de kilte van de herfstavond, maar ook tegen de vreemde cadans in de stem van haar broer. Er klonk een zweem van wanhoop in door die nieuw voor haar was. Onder haar dunne trui kreeg ze kippenvel op haar armen.

‘Ik moet goed voor mama zorgen.’ Ze deed zijn diepe mannenstem na, wat hem een glimlach ontlokte. ‘En ik moet op school blijven.’ Bij dat laatste trok ze een lelijk gezicht.

‘Volgens mij ging het nog wel iets verder dan “op school blijven”.’ Forest duwde met de punt van zijn laars tegen haar schoen. ‘Je doet het zo goed, je haalt zulke mooie cijfers, en je bent in al die jaren nog nooit een dag thuisgebleven. Dat levert extra punten op. Misschien zelfs een studiebeurs.’

‘Jaja, dat weet ik.’ Ze bloosde van ergernis. “‘Beloof me dat je van je laatste schooljaar zult genieten. En bij je diploma-uitreiking ben ik allang terug.” Dat heb je gezegd. En daar hou ik je aan.’

‘Precies.’ Hij knikte, maar zijn glimlach haperde. Want hij wist niet wanneer hij terugkwam. Het was een belofte waarvan hij niet wist of hij zich eraan zou kunnen houden. De oorlog was nog maar net begonnen. Toch deed hij hardnekkig alsof die slechts een kwestie van maanden zou zijn.

Stel nou eens dat ik haar lied had gehoord, dacht Iris somber, met een gevoel alsof er een vermorzelend gewicht op haar hart drukte. Stel nou eens dat ik de godin had ontmoet... Zou Forest me dan hebben laten gaan?

Haar blik ging naar zijn olijfgroene uniform, naar de plek waar zijn hart klopte. Een kogel zou het binnen een fractie van een seconde kunnen doorboren. Eén kogel, en hij kwam nooit meer thuis.

‘Forest, ik...’

Een schrill gefluit deed haar schrikken. Het laatste fluitsignaal van de conducteur. Op het perron ontstond een gedrang terwijl de reizigers zich naar de trein haastten. Iris huiverde.

‘Hier!’ Forest liet de leren tas van zijn schouders glijden. ‘Neem jij mijn jas.’ Hij maakte zijn ceintuur los en hield Iris de geelbruine regenjas voor. Toen ze geen aanstalten maakte die aan te pakken, trok hij vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Die heb je zelf nodig,’ protesteerde ze.

‘Nee, ik krijg er een van het leger. Toe, Kleine Bloem. Neem jij hem alsjeblieft.’

Iris slikte, maar uiteindelijk pakte ze de jas aan, stak haar armen in de mouwen en trok de ceintuur strak aan. De jas was haar veel te groot en was behoorlijk afgedragen, maar hij voelde troostrijk en geborgen, als een pantser.

Ze zuchtte. ‘Hij ruikt naar de winkel van de klokkenmaker,’ zei ze dromerig.

Forest schoot in de lach. ‘En hoe ruikt de winkel van een klokkenmaker?’

‘Naar stoffige klokken die opgewonden moeten worden. En naar dure olie, en van die piepkleine tangetjes en hamertjes en schroeven-draaiers om ze te repareren.’ Daar rook de jas naar, maar ook – heel vaag – naar De Brasserie. Daar werkte hun moeder in de bediening, en Forest en zij aten er minstens twee keer in de week. En de jas rook naar het park aan de rivier, naar mos, vochtige stenen en lange wandelingen, en naar sandelhout, de geur van Forests reukwater dat hij gebruikte na het scheren. Niet dat hij zich hóéfde te scheren, want tot zijn diepe teleurstelling wilde er maar geen baard groeien.

‘Een keurige, degelijke geur,’ verklaarde Forest opgewekt. Hij hing de tas weer om zijn schouder. ‘En dan nog eens wat. Zolang

ik weg ben, heb jij de kleerkast helemaal voor jou alleen.'

Hij probeerde haar op te beuren, maar bij de gedachte aan de kleine kast die ze deelden, leek haar maag gevuld met stenen. Want ook al was haar broer er niet, zijn kleren bleven gewoon in de kast.

'Ja, fijn! En ik heb dringend meer hangers nodig voor al mijn nieuwe aankopen. Je weet hoe modebewust ik ben,' zei ze spottend, in de hoop dat hij de ondertoon van verdriet in haar stem niet zou horen.

Haar broer glimlachte slechts.

Het was zover. Bijna alle soldaten waren ingestapt, het perron lag er verlaten bij en in de duisternis klonk het sissen van de locomotief. Iris' keel werd dichtgesnoerd, en terwijl Forest haar omhelsde beet ze op de binnenkant van haar wang. Met haar ogen dicht was ze zich bewust van de ruwe stof van zijn uniform die langs haar wang schuurde. Maar ze hield zich in, ze zei niet wat er op het puntje van haar tong lag: *Je houdt blijkbaar meer van de godin dan van mij! Hoe kun je me in de steek laten?*

Het waren gevoelens die hun moeder al had uitgesproken. Aster Winnow was zo boos, zo van streek sinds Forest zich had aangemeld voor het leger dat ze had geweigerd om voor het afscheid naar het station te komen. Iris stelde zich voor dat ze thuis zat te huilen om wat ze niet had willen accepteren, maar waarbij ze zich nu zou moeten neerleggen.

De trein zette zich in beweging, begon met een slakkengangetje over het spoor te kruipen.

Forest maakte zich van Iris los.

'Denk erom dat je me schrijft,' fluisterde ze.

'Natuurlijk!'

Terwijl hij achteruit bij haar wegliep, hield hij haar blik vast. In zijn ogen stond geen angst te lezen, alleen een duistere, koortsachtige gedrevenheid. Toen draaide hij zich om en zette het op een rennen om nog net op tijd in de trein te kunnen springen.

Iris liep achter hem aan tot hij in een van de rijtuigen verdween.

Ze wuifde, maar door de tranen die zich niet langer lieten terugdringen, zag ze hem toch al niet meer. Lang nadat de trein in de mist was verdwenen, stond ze nog altijd op het perron. De regen drong in haar schoenen. De lantaarns knipperden, zoemden als een zwerm wespen. Het station was uitgestorven, en terwijl ze de weg naar huis insloeg voelde ze zich leeg, hol. Eenzaam.

Huiverend stopte ze haar handen in de zakken van haar jas. Toen voelde ze het. Een verkreukeld stukje papier. Fronsend haalde ze het tevoorschijn. De wikkel van een snoepje, vermoedde ze. In het gedempte licht tuurde ze ernaar.

Het kleine stukje papier was scheef dichtgevouwen, en in het midden stonden een paar getypte regels. Ondanks zichzelf, ondanks de pijn in haar hart glimlachte ze om wat haar broer had geschreven.

Niet om het een of ander, maar je bent de beste
zus die ik ooit heb gehad. Ik ben heel erg trots
op je, Kleine Bloem.

En voor je het weet, ben ik weer thuis.